

Въ много области на Азия, Манджурия и Китай и особено на Индия—въ джунглитѣ на централнитѣ провинции, тигърътъ е билъ една истинска напасть, както за животнитѣ, така и за хората. Затова и туземцитѣ-азиатци и преселницитѣ — колонисти европейци, еднакво преследватъ тигъра и съ всички средства се стремятъ да го унищожатъ.

Преди 20-30 години борбата съ тигъра бѣ по опасна, защото не е имало силнитѣ огнестрелни оръжия и ловцитѣ на тигри трѣбвало да притежаватъ голѣма сила и смѣлостъ. Но колкото да сж безстрашни ловцитѣ, не е лесно да се отива на ловъ за тигри.

— Азъ съмъ срѣщалъ стари ловци, разказва Joseph Delmont, които признаватъ, че изтрѣпватъ отъ страхъ, когато чуятъ страшния предупредителенъ ревъ на тигъра. И азъ, пъкъ и никой другъ не може да се освободи отъ чувството на ужасъ, когато гласътъ на звѣра, всрѣдъ джунглата, достигне до ушитѣ ни.

Следъ този страшенъ ревъ настава мрътва тишина. Всичко се спотайва, за да се чуе повторния ревъ на тигъра, още далече отъ жертвитѣ си. Никой не може да каже кога ще се яви царътъ на джунглитѣ и срещу кого ще се хвърли, за да забие остритѣ си котешки нокти въ тѣлото му.

Тигърътъ се приближава съвършено безшумно къмъ жертвата си. Често следъ последния му ревъ, минаватъ 5-10 минути, безъ да се забележи звѣрътъ. Чува се само издалече чупенето на сухи клони и после пакъ настѣпва пълна тишина. Тигърътъ—тази голѣма котка на джунглата, както и домашната котка, притежава способността да се приближава неусѣтно до жертвата си. Той напада изъ невиделица и затова е по-страшенъ и опасенъ.

Една вечеръ въ наблюдателницата на едно голѣмо дърво.

Искамъ да ви разкажа, какъ прекарахъ една вечеръ на заслонъ върху клонитѣ на едно дърво, казва I. Delmont.

— Единъ пътъ моятъ водачъ ми съобщи, че на една поляна въ джунглата лежи едно теле полуразкъсано отъ тигъръ. Веднага наредихъ да направатъ заслонъ (наблюдателница) върху едно съседно дърво, на 25-30 метра отъ трупа на животното. Къмъ моя